

— Колко зе?

— Всичкитѣ даде!

— Кой ти даде? отецъ Иеротей ли? Значи, ти ги испроси? Ти отиде да го намѣришъ?

— Не, той ме свари, като ги крадѣхъ.

— Бре!

— Ахъ, Огояновъ! какво направихме, брате мой? Колко малко знаяхме отца Иеротея! Ти, нищо... но азъ, който живѣхъ три години тука, подъ благодѣянията му. Азъ не мож да си простя това. Тая нощъ падна прѣдъ мене мълния, която откри очитѣ ми, и ме уби... Да, азъ бихъ далъ двацетъ години отъ живота си, за да не бѣхъ ималъ такъвъ часъ въ него. Азъ, младъ, патриотъ ужъ, българинъ распаленъ, бѣхъ смазанъ отъ тихото душевно величие и отъ скромния патриотизмъ на тая сѣнка, която потъва въ гроба, неизвѣстна никому. Прѣдстави си, брате мой, заваря ме при ковчега, съ пълна пола жълтици.

И дяконътъ му расправи подробно случката.

— Какъ? той е излѣзълъ тоя пѣтъ по-рано?

— Пакъ по същия часъ, но азъ изгубихъ врѣме съ колебанията си на двора, безъ да забѣлѣжж... Прѣдстави си моето положение.

Огояновъ стоеше съ кръстосани рѣцѣ, изумленъ...

— Тя тоя човѣкъ билъ светець! каза той.

— Нали ти казахъ, брате мой, да искаме?

— Азъ нѣмахъ добро мнѣние за калугерския патриотизмъ.

— Та това пусто мнѣние нѣма ли да го оставишъ?

Тебе, като на Каравелова се е втѣлпило въ главата, че калугерътъ е едно прѣдпотопно животно, което вѣчно се гои и спи, обивито въ дебела пелена лой и масть, и прѣкарва живота си въ разговоръ съ мѣнастирскитѣ котораци!... Ти се усмихвашъ, и забравяшъ цѣлъ редъ народни дѣятели отъ това звание, захвани отъ Паисия, който прѣди единъ вѣкъ прѣвъ написа история на България, та до дякона Левски, които умрѣ за неж! Калугеритѣ не сж се